

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/194/2020
Identifikačné číslo spisu:	1407218207
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1407218207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a Mgr. Petra Melichera, v spore žalobkyne Q.. V. S., narodenej X. V. XXXX, trvale bytom v A., Y. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom v Žiline, Mariánske námestie 2, IČO: 36 855 278, proti žalovanému J. S., narodenému X. H. XXXX, trvale bytom v A., H. XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Roštár - Slovák, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Révová 7, IČO: 36 858 731, o zaplatenie 130.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 5 C 77/2007, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2018 sp. zn. 6 Co 296/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolenie o d m i e t a.

II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 19. septembra 2018, č. k. 5 C 77/2007-388, zastavil konanie, žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania a priznal znalkyni nárok na znalečné voči každej zo sporových strán v rozsahu po 50 %. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 27. júla 2007 sa žalobkyňa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode. V priebehu konania došlo medzi stranami sporu k dohode uznaním nárokov žalobkyne zo strany žalovaného vo výške 130.000 eur s tým, že predmetná suma mala byť v zmysle vydaného potvrdenia o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva uhradená žalobkyni do 31. decembra 2010. Žalobkyňa z dôvodu, že žalovaný sumu v stanovenej lehote neuhradil, navrhla pripustenie zmeny žaloby tak, že žiadala, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie istiny 130.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 130.000 eur od 1. júna 2012 až do zaplatenia. Súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby v navrhovanom znení. V priebehu konania strany sporu súdu prvej inštancie zhodne navrhli odročenie pojednávania podaniami zaslanými elektronickými prostriedkami dňa 18. januára 2018 (v deň nariadeného pojednávania) z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní za účelom dosiahnutia vzájomnej dohody a ukončenia sporu mimosúdnou dohodou. Vzhľadom na to, že strany sporu v priebehu konania zhodne navrhli odročenie pojednávania, súd prvej inštancie uznesením z

18. januára 2018, č. k. 5 C 77/2007-373, konanie v zmysle § 163 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“) prerušil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23. januára 2018. Podľa § 163 ods. 2 C. s. p. ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví. Vzhľadom na to, že žiadna zo strán sporu nepodala v zákonnej lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní a táto lehota uplynula dňa 23. júla 2018, súd konanie zastavil. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 257 C. s. p. a o znalečnom podľa ustanovení § 262 ods. 1, § 251, § 252, § 253 a § 255 ods. 1 C. s. p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 18. decembra 2018, č. k. 6 Co 296/2018-430, potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd vo svojom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie vytýčil pojednávanie na dňa 18. januára 2018. Dňa 17. januára 2018 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalovaného, v ktorom tento uviedol, že medzi stranami sporu začali opätovne prebiehať prostredníctvom ich právnych zástupcov mimosúdne rokovania za účelom dosiahnutia vzájomnej dohody o vyporiadaní a ukončení sporu mimosúdnou cestou. Z tohto dôvodu navrhol súdu prvej inštancie, aby odročil pojednávanie a poskytol stranám sporu 30-dňovú lehotu na dosiahnutie dohody. Z týchto dôvodov zároveň požiadal o ospravedlnenie svojej neprítomnosti a neprítomnosti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Dňa 18. januára 2018 doručil súdu prvej inštancie podanie aj právny zástupca žalobkyne, v ktorom rovnako uviedol, že medzi stranami sporu začali prebiehať mimosúdne rokovania za účelom dosiahnutia vzájomnej dohody o vyporiadaní a ukončení sporu mimosúdnou dohodou, a preto požiadal súd prvej inštancie o odročenie pojednávania a poskytnutie lehoty stranám sporu v rozsahu 30 dní. Zároveň požiadal o ospravedlnenie neprítomnosti na tomto pojednávaní. Následne súd prvej inštancie uznesením prerušil konanie podľa § 163 C. s. p. a strany sporu v tomto uznesení riadne poučil, že ak nebude v lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia podaný návrh na pokračovanie v konaní niektorou zo strán sporu, súd konanie zastaví. Vzhľadom na skutočnosť, že v uvedenej lehote takýto návrh podaný nebol, súd prvej inštancie konanie zastavil. Odvolací súd poukázal na ustanovenie § 163 ods. 1 a 2 C. s. p. a uviedol, že súd prvej inštancie bol povinný konanie prerušiť postupom podľa § 163 C. s. p., keďže strany sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania. Prerušenie konania podľa § 163 C. s. p. je osobitným prípadom obligatórneho prerušenia konania, t. j. súd je povinný konanie prerušiť. Osobitný charakter má z toho dôvodu, že kým dôvody uvádzané v § 162 C. s. p. majú charakter prekážok v konaní, konsenzus strán sporu o prerušení konania alebo odročení pojednávania je prejavom dispozície s konaním, a to predovšetkým dispozíciným prejavom žalobcu. Prerušenie konania podľa § 163 C. s. p. má teda charakter procesnej sankcie za pasivitu v spore, preto súd konanie preruší najmenej na tri mesiace. Predkladateľ C. s. p. zaujal názor, že zhodné navrhnutie odročenia pojednávania možno považovať za procesnú pasivitu predovšetkým na strane žalobcu, ktorý má mať v kontradiktórnom spore v prvom rade záujem na pokračovaní v konaní, nie na jeho odročení, čím vznikajú zbytočné prietahy. Pre obligatórne prerušenie konania súdom prvej inštancie postupom podľa § 163 C. s. p. sa vyžaduje buď zhodný návrh strán sporu na prerušenie konania alebo zhodné návrhy na odročenie pojednávania. V danej veci nastal práve prípad, že strany sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania. V tomto smere neobstojí odvolacia argumentácia žalobkyne, že strany sporu návrhmi na odročenie pojednávania nasledovali cieľ konanie prerušiť. Pre obligatórne prerušenie konania súdom postačuje, ak strany zhodne navrhnu odročenie pojednávania (nie je potrebné súčasne navrhnúť prerušenie konania). Žalobkyňa v rámci odvolania namietala aj skutočnosť, že súd prvej inštancie o prerušení konania rozhodol vo forme rozsudku, a nie uznesenia ako to predpisuje právna úprava. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie o prerušení konania rozhodol formou uznesenia, a nie rozsudku ako to uvádza žalobkyňa. Aj poučenie súdu prvej inštancie v predmetnom uznesení o možnosti podať opravný prostriedok zodpovedalo ustanoveniu § 357 C. s. p. Strany sporu boli v uznesení o prerušení konania riadne poučené o tom, že ak nebude podaný návrh na pokračovanie v konaní v lehote šiestich mesiacov, súd konanie zastaví. Uznesenie o prerušení konania im bolo zároveň riadne doručené. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak konanie zastavil.

3. Uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu napadla včas podaným dovolaním žalobkyňa. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. K údajnému porušeniu práva na spravodlivý proces žalobkyňa uviedla, že odvolací súd sa nezaoberal podstatnými námietkami uvedenými ňou v odvolaní, keď vychádzal z obsahu spisového materiálu predloženého súdom prvej inštancie, s ktorým bolo manipulované zrejme v snahe o nápravu pochybenia, ktorého sa súd prvej inštancie dopustil vydaním rozsudku o prerušení konania namiesto správneho vydania uznesenia o prerušení konania. Stranám sporu bol pritom do elektronickej schránky doručený rozsudok o prerušení konania. Súd prvej inštancie tak o prerušení konania rozhodol nezákonnou formou a opravu tohto pochybenia tiež vykonal nezákonným spôsobom, čím malo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Takéto zmätočné rozhodnutie vydané v rozpore s prejavenu vôľou a zámerom sporových strán, proti ktorému podľa poučenia súdu prvej inštancie nemala možnosť podať opravný prostriedok, nemôže mať podľa žalobkyne za následok prerušenie konania, ktoré zákon spája s uznesením obsahujúcim predpísané náležitosti, a preto ani nedodržanie lehoty pre podanie návrhu na pokračovanie v konaní nemôže mať za následok zastavenie konania. Odvolací súd bol obsahom spisového materiálu súdu prvej inštancie uvedený do omylu a nemal tak možnosť rozpoznať nesprávnosť jeho procesného postupu a napraviť jeho pochybenia. Pri posudzovaní veci odvolací súd nezohľadnil skutočnosť, že vôľou sporových strán nebolo dosiahnuť spočívanie konania po dobu podstatne prevyšujúcu dobu, ktorú sami navrhli vo svojich žiadostiach o odročenie pojednávania (30 dní). Prerušenie konania na tak dlhú dobu bolo v rozpore so záujmom žalobkyne a viedlo spolu so zdravotnými problémami žalovaného k utlmeniu aktivít sporových strán a k opomenutiu lehoty pre vykonanie úkonu smerujúceho k pokračovaniu v konaní. Žalobkyňa navyše podala návrh na pokračovanie v konaní dňa 21. septembra 2018, t. j. v čase, keď rozhodnutie o zastavení konania nebolo sporovým stranám ešte doručené a o jeho vydaní nemohla mať vedomosť. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. žalobkyňa uviedla dve právne otázky, od ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli doposiaľ vyriešené: (i) či znenie § 163 ods. 1 C. s. p. pripúšťa výklad, podľa ktorého je prerušenie konania najmenej po dobu troch mesiacov dôvodným, resp. povinným za situácie, keď síce bola naplnená podmienka zhodného navrhnutia odročenia pojednávania účastníkmi, ale súčasne ich prejav vôle smeroval iba k poskytnutiu podstatne kratšej lehoty (30 dní) za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody a nie sú dané iné okolnosti sporu svedčiace o pasivite účastníkov v konaní a (ii) či zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 C. s. p. je nutným následkom (v každom prípade) zmeškania lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní prerušenom rozhodnutím svojou formou odporujúcim ustanoveniam procesného predpisu, najmä za situácie, keď takýto návrh na pokračovanie v konaní bol súdu doručený v dobe pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o zastavení konania, ako aj jeho samotným doručením účastníkom konania. Dovolaciemu súdu navrhla, aby zrušil rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) C. s. p.

6. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným

výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. dovolateľka namietala, že súd prvej inštancie rozhodol o prerušení konania formou rozsudku a nie uznesenia, pričom nesprávnosť tohto svojho procesného postupu odstránil manipuláciou so súdnym spisom a nie zákonnou formou. Stránam sporu bol pritom doručený rozsudok o prerušení konania s nesprávnym poučením o nemožnosti podať proti nemu odvolanie. Uvedený zmätočný procesný postup súdu prvej inštancie mal pritom zasiahnuť do práva žalobkyne na spravodlivý proces.

12. Podľa § 163 ods. 1 C. s. p. ak strany zhodne navrhnú prerušenie konania alebo zhodne navrhnú odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

13. Podľa § 163 ods. 2 C. s. p. ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

14. Podľa § 212 ods. 1 C. s. p. rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej. Podľa § 234 ods. 1 C. s. p. súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

15. Najvyšší súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa k dovolaniu skutočne pripojila rozsudok o prerušení konania (ktorý jej bol doručený), zatiaľ čo v spise je zažurnalizované uznesenie o prerušení konania. Niet pochyb o tom, že súd prvej inštancie mal správne o prerušení konania rozhodnúť uznesením, keďže v danom prípade nejde o rozhodnutie vo veci samej. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že predpokladom porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je nielen nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zo zákonného rámca, ale aj znemožnenie strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Takýto nesprávny procesný postup sa teda musí vymykať aj z ústavnoprávneho rámca, t. j. musí ísť o porušenie, ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv

spojených so súdnou ochranou práva. V danom prípade najvyšší súd konštatuje, že hoci sa súd prvej inštancie zjavne dopustil nesprávneho procesného postupu vo vzťahu k forme rozhodnutia o prerušení konania a k náprave tohto pochybenia, ani dovolateľka neuviedla a ani najvyšší súd nevzhliadol v takomto nesprávnom procesnom postupe takú intenzitu porušenia procesných a ústavných práv žalobkyne, ktorá by predstavovala zásah do jej práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že rozhodnutie o prerušení konania bolo stranám sporu doručené s nesprávnym označením formy rozhodnutia, avšak so správnym poučením o nemožnosti podať proti nemu opravný prostriedok, bola zjavne procesnou chybou, ktorá mohla (a mala) byť odstránená zákonným spôsobom, avšak sama o sebe nijakým spôsobom neznemožnila žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v žiadnej miere, nieto ešte v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na prerušenie konania totiž boli splnené všetky zákonné podmienky podľa § 163 C. s. p. a žalobkyňa mohla kedykoľvek v priebehu zákonnej lehoty podať návrh na pokračovanie v konaní. Skutočnosť, že tento nepodala ani v lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania svedčí o jej pasivite v spore, ktorú nie je spôsobilé zvrátiť ani jej konštatovanie o tom, že ju spôsobilo zmätočné rozhodnutie a zdravotné problémy žalovaného. Žalobkyňa mala k dispozícii účinný procesný prostriedok, ktorý mohol vyvolať pokračovanie v konaní, a ktorý vlastnou vinou nevyužila počas šesťmesačného obdobia. Sankciou za túto jej procesnú pasivitu tak bolo zastavenie konania. V tejto súvislosti nemá relevanciu námietka, že o prerušení konania bolo rozhodnuté nezákonnou formou v dôsledku jej nesprávneho označenia v záhlaví rozhodnutia, keďže z hľadiska jeho obsahu aj poučenia o opravnom prostriedku bolo plne v súlade so zákonom. Najvyšší súd vo vzťahu k naplneniu zákonných predpokladov na prerušenie konania odkazuje na bod 7. uznesenia odvolacieho súdu (zreplikovaný v bode 2. tohto uznesenia), s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

16. Z obsahu spisu navyše vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o prerušení konania bolo stranám sporu riadne doručené a boli v ňom riadne poučené, že ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania, súd konanie zastaví. Bez tohto návrhu súd prvej inštancie v konaní ani nemohol pokračovať. Pokiaľ súd preruší konanie z dôvodu podľa 163 C. s. p., môže v ňom pokračovať len na návrh jednej zo sporových strán. Ustanovenie § 165 ods. 1 C. s. p. sa v tomto prípade nepoužije a pokiaľ je konanie prerušené len podľa § 163 ods. 1 C. s. p., možno v ňom pokračovať iba na základe dispozičného úkonu jednej zo sporových strán. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že podala návrh na pokračovanie v konaní dňa 20. septembra 2018 pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zastavení konania a pred jeho doručením stranám sporu, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 122 C. s. p., v zmysle ktorého súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon. V predmetnom návrhu na pokračovanie v konaní bola uvedená iba tá skutočnosť, že medzi stranami sporu nedošlo v rámci rokovaní o mimosúdnej dohode k úspešnému ukončeniu týchto rokovaní a k samotnej dohode. Obsahom predmetného úkonu teda nebol ani návrh na odpustenie zmeškania lehoty, ani ospravedlniteľný dôvod na jej zmeškanie. Nebol tak ani daný dôvod na úvahu o odpustení zmeškania lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní žalobkyni.

17. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že súd mal konanie prerušiť len na požadovaných 30 dní tak, ako to zhodne strany sporu navrhli v žiadosti o odročenie pojednávania, najvyšší súd uvádza nasledovné. K prerušeniu konania v súlade s § 163 C. s. p. príde vtedy, pokiaľ sporové strany v žiadosti o odročenie termínu pojednávania zhodne ako dôvod uvedú snahu o mimosúdne vyriešenie veci. Súd tak v tomto prípade tým, že preruší konanie a poskytne sporovým stranám lehotu nie kratšiu ako tri mesiace, vytvorí dostatočný priestor na mimosúdne riešenie veci. Práve predmetný inštitút slúži na to, aby v lehote, počas ktorej bude konanie spočívať, dosiahli mimosúdne riešenie sporu. Týmto sa má zároveň zabrániť tomu, aby súd opakovane odročoval pojednávania, hoci aj na návrh oboch sporových strán, keďže pokiaľ by súd opakovane vychádzal v ústrety takýmto návrhom na odročenie pojednávania sporových strán, a to bez toho, že by rozhodol súčasne o prerušení konania, mohol by byť takýto procesný postup vyhodnotený ako prietahy v konaní a nesprávny úradný postup. Sporové strany v prípade prerušenia konania tak majú k dispozícii lehotu na mimosúdne rokovania, ktorá vyplýva z uznesenia o prerušení konania a nie je kratšia ako tri mesiace, a zároveň aspoň šesť mesiacov od právoplatnosti uznesenia o

prerušení konania na podanie návrhu na pokračovanie v konaní podľa § 163 ods. 2 C. s. p. V porovnaní s ustanovením § 110 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku už súd neskúma predpoklad, či sa návrh na prerušenie konania neprieči účelu sporu. Dôvodom je podstatná zmena vo filozofii sporového konania, ktorá je prísne ovládaná dispozičným princípom a procesnou aktivitou strán sporu. Súd tak v prípade, že to strany sporu zhodne navrhnú alebo strany sporu zhodne navrhnuť odročenie pojednávania, bez ďalšieho uznesením konanie preruší (Civilný sporový poriadok, 1. vydanie, 2016, Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič, s. 626 - 628: A. Kotrecová).

18. Podľa § 447 písm. c) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

19. V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., preto najvyšší súd jej dovolanie v tejto časti podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

20. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

21. Podľa § 421 ods. 2 C. s. p. dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

22. Podľa § 357 písm. a) C. s. p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania.

23. Keďže napadnutým rozhodnutím odvolací súd rozhodol o odvolaní dovolateľky proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) C. s. p., prípustnosť dovolania nemôže v zmysle § 421 ods. 2 C. s. p. založiť ani (prípadné) nesprávne právne posúdenie veci. Prípustnosť dovolania proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, ktorú dovolateľka vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., je teda vylúčená podľa § 421 ods. 2 C. s. p., keďže v prejednávanej veci dovolateľka napadla uznesenie odvolacieho súdu, ktorým tento rozhodol o odvolaní dovolateľky proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. v zmysle § 447 písm. c) C. s. p.

25. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.